

Basmul oraşului închis

de Claudiu Guiman

Merg pe străzile oraşului închis... este miezul zilei, toată lumea mişună în jurul meu, dar nimeni nu mă vede... fiecare se duce pe drumul său, fiecare îşi vede de viaţa sa, fiecare îşi închide ochii şi merge înainte. Numai eu stau, numai eu merg fără scop, numai eu aştept ceva, numai eu am ochii deschişi.

Mă opresc în parc şi mă aşez pe o bancă... mă uit la porumbeii gri ca asfaltul pe care aterizează mereu după ce s-au înălţat în aer doar pentru că vreun copil le-a deranjat şezătoarea. Aştept pe bancă să se termine această aglomeraţie care se repetă în fiecare zi, la aceeaşi oră, dar mereu e altfel. Aştept... Se înserează, abia acum pot admira în pace oraşul închis, abia acum sunt singur. Porumbeii parcă şi ei se bucură de această singurătate... nu se mai ridică de jos, nu mai sunt gri... acum sunt negrii. Se înnoptează... oraşul se aprinde de lumini care mai de care mai curajoase în încercarea de a ieşi din bec şi a elibera oraşul cu aura lor providenţială... dar oamenii se sting.

Gata...Mă pregătesc să plec acasă... mi-a ajuns cât am admirat oraşul închis... Mă ridic de pe bancă şi plec spre ieşire... în drumul meu deranjez porumbeii care se înalţă, de frică sau din obişnuinţă, spre cer... acum s-au albit, parcă vrând să ajungă la stele, poate acolo nu or mai exista copii.

Merg pe străzile oraşului închis.. este miezul nopţii, luminile dansează în jurul meu, iar eu stau...

Ajunsesem la capătul oraşului, de mult trecusem de casa mea... oricum m-aş fi dus degeaba acolo, oricum de dimineaţă aş fi plecat din nou... mai bine aş fi mers... la fel cum fac în fiecare noapte, în fiecare zi... de fapt casa nici nu exista... ce rost mai are aşa ceva când mereu mergi? Mai bine mergeam spre capătul oraşului... am ajuns... aici totul e altfel, fiecare stea se uită în altă parte, fiecare clădire are altfel de colţ, fiecare geam e mai întunecat decât celălalt, fiecare om rătăcit admiră cu un zâmbet tâlâmb oraşul...

M-am aşezat pe pământ şi am aşteptat... cerul era plin de aceleaşi stele... oare au ajuns porumbeii? Oare acolo sunt copii? Oare acolo e vreun oraş? Oare acolo au case? Oare acolo sunt singuri?... aşteptam... dar nimic... nu venea... cine să vină? nu aşteptam pe nimeni... dar totuşi... poate că mâine o să vină... uite... s-a făcut zi... mă duc în parc, poate e acolo... dacă nu o să mă întorc aici... poate mâine...

Am plecat din nou spre parc, dar astăzi totul era altfel... drumul era gol şi mai scurt ca de obicei, parcă mergeam şi eu cu ochii închişi, parcă acum aveam şi eu un scop, către care mă îndreptam... dar m-am înşelat, parcul era la fel, doar porumbeii şi oamenii lipseau. Era miezul zilei şi eram singur printre palmieri, era atât de banală această singurătatea încât m-am decis că nu o voi găsi în oraşul închis. O aştept de când m-am născut, mereu fac acest drum damnat între parc şi marginea oraşului, dar niciodată nu apare, însă ştiu că este undeva acolo în lume şi mă aşteaptă, nici măcar nu ştiu ce e... nici măcar nu ştiu cum arată, dar ştiu că mă aşteaptă... Aşa că m-am ridicat de pe bancă şi am plecat... într-un minut ajunsesem la porţile oraşului, chiar dacă de obicei îmi lua aproape o oră să ajung aici, poate pentru că acum ştiam drumul.

Porţile erau mari, aveau cel puţin 100 de metri înălţime şi 50 lăţime, probabil că erau grele... nu ştiam cum să le deschid, aşa că le-am ocolit... în faţa mea era o câmpie mai mare decât pădurea din parcul oraşului închis... în depărtare vedeam vapoare, munţii, luna, soarele şi o clădire... Am plecat la drum, mă gândeam că în vreo patru ore o să ajung... poate acolo mă aşteaptă...

Pe această câmpie nu era niciun drum, era iarbă peste tot, iar pe unde lipsea era noroi... câmpia asta era mai mult o mlaştină... Am mers printre bălţi, printre iarbă, printre şerpi, printre iepuri... până la urmă s-a înnoptat, orizontul tot acolo era, de parcă nu am mers deloc toată ziua, de parcă aş fi tot lângă porţi, dar de fapt porţile nici nu se mai vedeau, în spatele meu nu era nimic, doar un gol închis. Am găsit o baltă mai mare în care să dorm, de fapt nici nu cred că dormisem vreodată... mai bine aşa... puteam să aştept mai mult, iar şansele de a o găsi erau mai mari.

Dimineaţa am fost trezit de cocoşul care dormea lângă mine... l-am prins de gât şi l-am rupt în doua, după care m-am ridicat şi am plecat mai departe... am mers zile la rând iar orizontul nu venea mai aproape, de parcă cea pe care o căutam ar fi orizontul şi ar încerca să mă evite... aşa că m-am oprit şi am căutat pe cer porumbeii din parc... erau acolo

Se făcea noapte, se făcea zi, iar drumul era din ce în ce mai lung, de parcă ar fi ştiut scopul meu şi vroia să mă oprească. Orizontul tot acolo era... marea la fel, munţii lângă ea, luna, soarele şi clădirea erau neclintite, iar în spatele meu golul închis mă grăbea... dacă m-aş fi oprit m-ar fi cuprins şi astfel m-aş fi întors în oraşul

închis.

Până la urmă orizontul și drumul s-au îndurat de mine și m-au dus la destinație. Eram în fața mării... muntele parcă era mai mare acum, însă nu părea real... era o glumă proastă a destinului... stăteam în fața unui panou publicitar uriaș... orizontul era doar un panou... am sperat degeaba... gata! m-am săturat.... aveam de gând să mă întorc în oraș, dar nu mai puteam... în spatele meu era gol, în față un panou... stăteam pe o fâșie îngustă de pământ... singura cale era în lateral... mergeam pe o potecă lată cât un porumbel cu aripile deschise... am urmat acest drum în speranța că mă va duce acasă sau la ea... drumul era lung și timpul era scurt.

După numeroși pași am ajuns la capătul potecii... în fața mea era un canion imens, iar jos porumbeii stăteau grămadă, așteptând pe cineva care să-i trimită spre înălțimi. Am căutat un drum spre fundul canionului... au trecut câteva zile până am reușit să ajung jos... mergeam printre porumbeii, dar aceștia nu se sinchiseau de mine... rămâneau jos... așteptând o adevărată amenințare.... am găsit un drum să urc din nou canionul pe cealaltă parte și am mers mai departe... ajunseseam la marginile unui oraș... nu era orașul închis... nu era un panou... mă pregăteam să intru... dar ceva îmi spunea că mai bine l-aș ocoli... dar nu puteam, dacă acolo era ea?

Toate lucrurile au o cauză comună: viața... chiar și moartea nu ar exista fără ea... însă numai viața nu are un predecesor, de parcă ea ar fi începutul și sfârșitul. Așa era și orașul din fața ochilor mei... Am intrat pe poarta cea mică. Orașul era de fapt un parc mare... toți locuitorii stăteau pe bănci și admirau cerul, orașul, porumbeii și așteptau...Cum putusem să pierd atât timp în orașul închis? Când ar fi trebuit să vin aici de mult timp... acesta era locul meu, aici aș fi putut să o aștept... și așa am făcut..M-am așezat pe o bancă și am așteptat, am așteptat să vină... aici porumbeii nu se înălțau la cer, nimeni nu-i deranja din letargia lor contagioasă. Vântul nu adia, soarele nu strălucea, iar ea trebuia să vină. Am stat și am așteptat... am așteptat... nu mai venea... de ce? ar fi trebuit să vină... poate că a uitat... poate că nu vrea... poate că s-a răzgândit... poate că nu există... totuși am mai stat o jumătate de oră, după care am plecat... vroiam să fiu cât mai departe de orașul ăsta... era mai rău decât în orașul închis... poate că m-a așteptat acolo, iar eu... iar eu am stat aici degeaba. Trebuia să mă întorc în orașul închis, dar nu aveam pe unde să ies... trebuia, dar unde m-aș fi dus, în ce parte?... trebuia, dar oare ea era acolo?... trebuia, dar de ce?

Imediat ce am ieșit pe poarta orașului am început să fug, vroiam să ajung mai repede în orașul închis... ea mă aștepta, dar pentru cât timp? până la urmă avea să mă uite, trebuia să mă grăbesc... Alergam, dar degeaba, viteza mea în fugă era mai mică decât dacă aș fi mers... atunci nu-mi dădeam seama de asta, credeam că în curând voi vedea poarta cea mare a orașului închis.

Nu-mi dădeam seama că mergeam în direcția greșită, că am ieșit din oraș pe cealaltă poartă. Mă întrebam de ce nu mai vedeam canionul și îmi răspundeam prompt că probabil și el a fost tot un panou publicitar, eram tânăr și credeam, eram tânăr și speram, eram tânăr... dar nu pentru mult timp. Câmpul acesta nu era mlăștinos ca cel dinspre care venisem, era solid, fiecare pas apăsător pe sol îmi era întors înapoi cu o forță enormă, de parcă și pământul ar fi vrut să ajung mai repede, sau măcar să plec de pe creștetul său.

Orizontul se apropia... acum nu mai fugea de mine, acum vroia să mă îmbrățișeze, venea din toate părțile și mă strângea, nu mai era drept, era un cerc, era în toate părțile, la mai puțin de un metru de ochii mei... dacă aș fi întins mâna l-aș fi putut atinge, dar el nu vroia... alergam spre el, dar rămânea la aceeași distanță, în continuare se juca împotriva mea, dar acum îmi dădea speranțe.

Am clipit... când mi-am deschis ochii orizontul se depărtase, dar ajunseseam, nu unde ar fi trebuit... măcar trecusem de cîmpie... în fața mea se întindea marea... pescărușii pluteau deasupra ei și așteptau să se întâmple ceva. Era o liniște puternică, nu auzeam nici măcar valurile care se izbeau violent de stânci, de parcă ar fi vrut să le mute mai departe, iar ele se împotriveau. Apa era cât vedeam cu ochii... orizontul împreună cerul păsărilor cu marea stâncilor.

O găsisem.... stătea lângă mine... în sfârșit ne întâlneam... așteptam momentul ăsta din tinerețe... gata! călătoria mea se terminase... nu o vedeam, dar știam că e acolo, că e fericită văzându-mă lângă ea... nu știam cum arată, sau ce e... știam că e acolo și îmi era de ajuns. Admiram pescărușii împreună... planau printre firele de vânt... până când s-au transformat în porumbeii... erau gri, urmăreau apa în căutarea peștilor... cum îl vedea, câte un porumbel, doi se năpusteau spre el... loveau apa cu ciocul, spărgând valurile, apoi intrau cu tot corpul în apă... așteptam să-i văd ieșind cu peștele în gură, dar nu se întâmpla așa... rămâneau în mare, iar după câteva minute apa îi zdrobea de stânci și-i arunca pe țarm... marea nu primea intruși.

Marea se izbea de stânci, iar eu stăteam lângă ea și așteptam... drumul nu fusese în zadar, nu-mi irosisem viața degeaba... o întâlneam. Timpul se opri...marea la fel...sfârșitul se grăbea să mă prindă din urmă.

Am clipit... când am deschis ochii ea plecase...de ce? tocmai acum când îmbătrânisem...vântul se

întețea... venea din spatele meu și se ducea spre mare să prindă orizontul... se transformă în furtună. Stăteam în picioare și mă uitam la valurile disperate care urlau a moarte... porumbeii muriseră toți. Eu eram singura vietate care încă mai trăia... vântul îmi sufla în spate... trecea pe lângă mine, prin părul meu... mă trăgea înspre mare, dar nu putea, nu-l lăsam.

Am clipit... am deschis ochii, iar marea se despărții în două... mă lăsa să trec, să ajung în orașul închis. Atunci am lăsat vântul să mă ducă unde vrea el... m-a ridicat și m-a purtat ca pe frunză care vroia să ajungă la sol, dar adierea îi amâna căderea. Zburam deasupra mării, pe un culoar îngust... marea se deschidea în fața mea, iar în spate se lovea violent din nou. Vedeam peștii zbătându-se pe uscatul format în fața mea... vedeam porumbeii care se înecaseră mai devreme... acum își reveneau și își luau zborul fericiți că mai pot trăi încă o zi.

Orizontul a despărțit din nou marea de cer... s-a transformat în orașul închis... mă apropiam... în sfârșit acasă!... poarta cea mare se făcea imensă în fața mea... vântul se oprea... trebuia să mă lase jos, dar n-a făcut așa... s-a înfuriat din nou, de data asta bătea de jos, din pământul mlăștinos, în sus... mă împingea spre cer... urcam... poarta cea mare se făcea mică... până a dispărut.

Pământul era o sferă ce o puteam strivi în pumn... zburam departe de el... se făcea din ce în ce mai mic, puteam să-l țin între degete... până a dispărut. Alergam cu viteza luminii printre stele... treceau pe lângă mine și nu se uitau înapoi... doar porumbeii de pe alte planete se speriau și, din când în când, își luau zborul în direcția opusă. Vântul mă ducea undeva departe, nu știam unde, probabil că nici el nu știa... după ce m-a purtat prin jumătate de univers s-a oprit... eu tot mai zburam, inerția mă împingea spre o planetă... nu era Pământul... era gri... credeam că o să mă izbesc de ea și o să mor, la fel cum porumbeii se loveau de stânci... nu s-a întâmplat așa... o forță m-a oprit înainte să dau cu capul de roca dură...

Stăteam în celălalt colț al universului pe o planetă gri... eram pe o stradă foarte asemănătoare cu cea din orașul închis... de fapt și clădirile semănau cu cele din oraș... și oamenii... ajunsesem într-un alt oraș închis... eram acasă, dar nu unde trebuia... casa mea era pe pământ nu pe planeta asta gri... Nu mai aveam timp să mă întorc... sfârșitul era aproape.

Mergeam pe străzile celui de-al doilea oraș închis... era miezul zilei, toată lumea mișuna pe lângă mine, dar nimeni nu mă vedea. M-am oprit în parc... m-am așezat pe o bancă, lângă ea era o groapă... am plecat de pe bancă și m-am așezat în groapă... stau cu privirea în sus și mă uit la cerul rozaliu... porumbeii gri zboară din nou spre înălțimi, iar i-a speriat vreun copil.

Am să dorm o eternitate... am străbătut o viață pentru ea... am stat o clipă cu ea... o să dorm o moarte fără ea... dar măcar am căutat-o, măcar n-am stat în orașul închis așteptând-o, măcar am putut spera... O să închid ochii... tu, cel care acum sperii porumbeii... du-te... caut-o... luptă... trăiește... zboară... cazi... ridică-te... speră.